

Arrest

nr.X van 29 juni 2012
in de zaak RvV X/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, K. R. (...) verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 24 juni 1973 te Bammatyurt (Dagestan) geboren.

U bent gehuwd met K. A. (...) en hebt met haar 4 kinderen. Deze verblijven samen met u en uw vrouw in België.

U woonde voor uw vlucht naar België in Bammatyurt (regio Khasavyurt) in Dagestan.

U verklaart dat uw problemen voortkomen uit uw wagen die u verkocht hebt op de automarkt van Khasavyurt aan een zeker A. A. (...). Een week daarna zou deze wagen betrokken zijn bij een beschieting waarbij één agent gedood werd en één of twee andere gewond raakten. Omdat de wagen ook na de verkoop op uw naam stond, u de taksen bleef betalen en u geen enkel bewijs van de verkoop had, kon u onmogelijk bewijzen dat u de eigenaar niet meer was. Hierdoor werd u op 28

oktober 2011 's ochtends vroeg door, u veronderstelt, de FSB uit uw bed gelicht en meegenomen. U werd tijdens uw aanhouding niet officieel beschuldigd maar het leek dat ze honderd procent zeker waren dat u er bij betrokken was. U werd ook geslagen en was in een slechte toestand. In de nacht van 30 oktober 2011 werd u met een ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht. Blijkbaar had uw oom u voor 500.000 roebel kunnen vrijkopen. Het geld kwam van de winkel van uw vrouw die verkocht werd aan de burens. U oom zou er van geprofiteerd hebben dat er op zondag geen oversten aanwezig waren bij de politie om uw vrijkoping te kunnen regelen. In het ziekenhuis werd u niet onderzocht of verzorgd. Uw oom pikte u er op en bracht u weg. Hij liet u onderduiken bij vrienden van hem in Zeritskja. Vervolgens ging hij bij u thuis uw vrouw en kinderen oppikken waarna hij jullie naar Grozny bracht.

Op 31 oktober 2011, vroeg in de ochtend, nam u vanuit Grozny de bus naar Moskou. Op 1 november 2011 kwam u daar aan. U verbleef in Moskou, bij de zus en de schoonbroer van uw vrouw tot 12 december 2011. Op 13 december 2011 reisde u per bus naar Kiev. Van daaruit werden jullie met een minibusje naar België gebracht.

U kwam hier aan op 15 december 2011 en vroeg nog diezelfde dag asiel.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest voor uw leven en dat van uw kinderen.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw huwelijksakte (2), uw rijbewijs (3) en uw geboorteakte (4). Voor uw vrouw legt u haar geboorteakte (1) voor.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart in geval van terugkeer naar uw land te vrezen voor uw leven en voor het leven van uw kinderen (CGVS, p.17)

Meerdere elementen uit uw dossier maken de door u ingeroepen vrees voor vervolging echter ongeloofwaardig:

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u een slechts gebrekkige kennis toont met betrekking tot centrale elementen van uw asielrelaas.

Zo weten u noch uw vrouw te vertellen met hoeveel de agenten waren die u hebben meegenomen (CGVS, p.10, CGVS K. (...), p.6). Tevens weet geen van u beiden met zekerheid van welke dienst ze waren (CGVS, p.10, CGVS K. (...), p.6). Verder weet u niet hoelang u ondergedoken hebt gezeten bij de vrienden van uw oom in Zeritskaja (CGVS, p.17), noch kent u hun namen (CGVS, p.11).

De verklaring die u voor deze laatste onwetendheid geeft is daarbij niet afdoende. Genomen dat de politie u terug zou hebben opgepakt en wou te weten komen waar u ondergedoken zat, is het aannemelijk dat ze dit ook wel te weten waren gekomen, al was het maar door uw oom ook op te pakken.

Tenslotte verklaart u actueel gezocht te worden bij familie en kennissen (CGVS, 15), maar blijkt u niet te weten bij welke familie (CGVS, p.17).

Een dergelijke mate aan onwetendheden met betrekking tot wat u overkomen is en de vervolging waarvan u beweert slachtoffer te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daar komt bij dat het erg vreemd is dat de politie, die echt honderd procent zeker leek van uw betrokkenheid bij de moord op een van hun collega's (CGVS, p.13), u na twee dagen laat gaan.

Uw verklaringen dat uw oom ervan zou hebben geprofiteerd dat het weekend was om te onderhandelen over uw vrijlating omdat er dan geen oversten aanwezig zijn overtuigd niet.

Het is weinig aannemelijk dat lagere agenten achter de rug van hun oversten om tot uw vrijlating zouden durven besluiten, zelfs niet tegen betaling.

Het is eveneens niet aannemelijk dat men op het moment van uw vrijlating een ziekenwagen zou hebben opgeroepen die u naar het ziekenhuis bracht – dit wegens uw slechte gezondheidstoestand, u was in elkaar geslagen en half bewusteloos (CGVS, p.12) – maar dat u vervolgens in het ziekenhuis helemaal niet werd onderzocht, doch gewoon werd opgepikt door uw oom (CGVS, p.12).

Tenslotte is het moeilijk te begrijpen dat u uw wagen zonder enig bewijs zou hebben verkocht (CGVS, p.16) en dat u behalve zijn naam en dat hij Khasavyurt komt, niets over de koper zou weten (CGVS, p.15).

Gezien de gekende omstandigheden in uw land is het niet aannemelijk dat u uw wagen op een dermate onverstandige manier zou verkopen.

Uw verklaring dat uw wagen niet gegeerd was, men om misdaden te plegen meestal nieuwere modellen koopt en u dacht dat niemand zo een wagen zou willen kopen voor een misdaad (CGVS, p.15) verandert hieraan niets.

Meer nog, het feit dat u blijkens uw verklaringen de overweging hebt gemaakt dat uw wagen al dan niet voor een misdaad zou kunnen worden gebruikt, maakt een dergelijke verkoop nog minder te begrijpen.

De aangeduide onaannemelijkheden ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw daaruit volgende vrees voor vervolging.

Op te merken valt vervolgens dat u geen enkel document neerlegt dat uw asielrelaas en de daaruit volgende vrees voor vervolging materieel kan staven.

Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u hiertoe de mogelijkheid hebt gehad. U stelt immers in Moskou op internet een artikel te hebben gevonden dat over de door u inzake het schietincident beschreven gebeurtenissen verhaalt.

Dit artikel legt u ons echter niet voor. U wist immers niet dat zulke dingen uw zaak zouden kunnen helpen (CGVS, p.14), u wist niet dat dit artikel belangrijk was (CGVS, p.16). U hebt dit ook na uw aankomst hier in België niet terug opgezocht teneinde het de Belgische asielinstanties voor te leggen (CGVS, p.14).

Wij hebben u tijdens het gehoor vijf dagen tijd gegeven om ons dit artikel alsnog te bezorgen (CGVS, p.14). Gezien uw verklaring dat indien u had geweten dat een dergelijk artikel van belang kon zijn, u het zonder problemen zou kunnen voorleggen (CGVS, p.16), mag worden aangenomen dat u deze mogelijkheid met beide handen zou grijpen.

Wij stellen vast dat u dit niet hebt gedaan, wij hebben van u niets ontvangen.

Dit kunnen wij enkel beschouwen als een teken van desinteresse met betrekking tot uw eigen zaak en de asielprocedure via dewelke u in België om internationale bescherming vraagt.

Een dergelijke desinteresse is gezien de door u geuite vrees voor vervolging niet te verantwoorden.

Het afwezig blijven van het artikel met daarbij de vaststelling dat u niet weet hoe lang het artikel was en op welke website u het hebt gevonden (CGVS, p.14) doet bovendien vermoeden dat het artikel niet bestaat; een vermoeden dat nog wordt versterkt door uw verklaring dat uw vrouw over dit artikel weet (CGVS, p.15), daar waar zij zegt niet te weten of er iets op internet is verschenen (CGVS K. (...), p.6). De geheugenstoornis die zij daarvoor inroept (CGVS K. (...), p.6) staft ze op geen enkele manier en kan dus niet worden weerhouden als verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Dit alles doet de indruk ontstaan dat u in deze leugenachtige verklaringen aflegt en het artikel – zoals gezegd – niet bestaat.

Dit doet sterk afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Betreffende dit artikel dient er tenslotte nog op te worden op gewezen dat de door u verklaarde inhoud van het artikel, en voor zover het toch zou bestaan, hoe dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het artikel schrijft immers over iemand wiens wagen werd gebruikt om schoten te lossen op de politie (CGVS, p.13). In het artikel stond vermeld dat het ging om een auto die iemand verkocht had (CGVS, p.14).

Gesteld dat de auteur van het bewuste stuk deze informatie zou kennen is het bepaald vreemd dat de politie toch nog steeds u, de eigenaar die zijn wagen verkocht, zou vervolgen.

Er mag immers worden aangenomen dat als de auteur van het artikel van dergelijke specifieke aspecten van het voorval op de hoogte was, deze ook de politie bekend zijn.

Verder dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort – hét identiteitsdocument bij uitstek van een Russisch staatsburger – voor te leggen (CGVS, p.6). Ook bij uw vrouw wordt het ontbreken van haar binnenlands Russisch paspoort vastgesteld (CGVS K. (...), p.4). Van uw kinderen ontbreken de geboorteaktes (CGVS, p.6). U zou deze documenten in de auto hebben achtergelaten, u bent ze gewoonweg vergeten. U moest ze bij aanvang afgeven aan de chauffeur en deze is ze vermoedelijk vergeten teruggeven (CGVS, p.6). U bent ze vergeten en weet niet waarom (CGVS, p.15).

Deze verklaringen overtuigen niet.

Gezien het grote belang dat in uw land van herkomst aan dergelijke documenten wordt gehecht, is het niet aannemelijk dat u deze bij uw aankomst in België gewoon zou zijn vergeten terugvragen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u deze identiteitsdocumenten bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie elders in Rusland of de recente aanvraag van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Er dient dan ook zwaar te worden getild aan deze vastgestelde afwezigheid van originele identiteitsdocumenten.

Tot slot kan ook aan de verklaringen met betrekking tot uw reisweg geen geloof worden gehecht. U verklaart op 13 december 2011 in Kiev te zijn aangekomen en nog diezelfde dag, 's avonds, te zijn doorgereisd naar België. Tijdens deze rit zou u niets hebben gemerkt van grenscontrole, de minibus bleef gewoon doorrijden (CGVS, p.8). Ook hebt u geen afspraken gemaakt met de chauffeur over wat te doen in geval van controle. Hij heeft u enkel gerustgesteld, jullie moesten gewoon in de minibus blijven zitten en in het geval u naar het toilet zouden willen, moesten jullie dat gewoon zeggen (CGVS, p.8).

Kunnen aan deze verklaringen op zich al geen geloof worden gehecht – op grond van de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat een dergelijke summiere controle (in casu het volledig ontbreken ervan) niet aannemelijk is en dat er bij binnenkomst van de EU/ Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze – dan dient bovendien te worden opgemerkt dat u in deze in tegenspraak bent met de verklaringen van uw vrouw. Zij stelt immers dat er misschien wel ergens controle is geweest want dat u inderdaad ergens stopte en de chauffeurs daarna het voertuig verlieten (CGVS K. (...), p.4).

Deze vaststelling betreffende een gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw reisroute is zwaarwichtig. Niet enkel zijn de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend, tevens doet dit vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en -doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen.

De geboorteakte van uw vrouw (1), uw huwelijksakte (2), uw rijbewijs (3) en uw geboorteakte (4) bevatten enkel informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw vrouw, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 februari 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna:

Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verzoeker meent dat er eveneens sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoeker werpt op dat, eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, hij zich niet heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn verhaal konden ondersteunen. Hij vervolgt dat hij zijn land is ontvlucht omdat hij voor zijn veiligheid vreesde en in zo'n geestestoestand er niet direct aan dacht dat dit noodzakelijk was.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen dat er bij het eisen van bewijs, rekening moet gehouden worden met de speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt.

Ook is verzoeker van mening dat het niet steeds nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn relaas; gelet op de omstandigheden die de vrees voor vervolging omringen, kan de vluchtelingenstatus erkend worden op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal en als er nog twijfel bestaat, moet dit de asielzoeker ten goede komen.

Vervolgens laat verzoeker gelden dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden. Hij haalt vervolgens artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag aan en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij niet begrijpt dat de bestreden beslissing hem de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming weigert.

Verzoeker meent dat de hele bevolking in Dagestan aan een hoge graad van geweld wordt blootgesteld en dat er een hoog risico op vervolging bestaat voor de inwoners, in het bijzonder voor degenen die verdacht worden van samenwerking met de opstandelingen.

Verzoeker wijst er op dat hij bij zijn verzoekschrift verschillende documenten heeft gevoegd, met name *'Caucase du Nord: conditions de sécurité et droits de l'homme'* van 25 november 2009, *'Violence Reported in Dagestan, Kabardino-Balkaria, Chechnya and Ingushetia'*, van 21 januari 2011, *'Daghestan – Le chaos'*, van 5 februari 2008 en *'Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons (IDPs) asylum seekers en refugees in Europe'*, geupdated in maart 2011, waarvan de inhoud in tegenstrijd is met de beweringen van de commissaris-generaal.

Verzoeker stelt dat zijn identiteit, nationaliteit, Tsjetsjeense oorsprong en afkomst door de aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten versterkt worden en dat deze elementen door de commissaris-generaal niet worden betwist.

Verzoeker benadrukt dat dat hij vreest om opnieuw te worden vervolgd omwille van zijn beweerde betrokkenheid bij een schietpartij en dus niet alleen maar omwille van zijn lidmaatschap van de Tsjetsjeense gemeenschap.

Verzoeker stelt dat een aantal motieven van de bestreden beslissing eenvoudig verklaard kunnen worden.

Het feit dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om het precieze aantal agenten weer te geven, is volgens verzoeker te wijten aan de algemene verwarring. Ook hebben de agenten zich niet voorgesteld en was het dus niet mogelijk te weten tot welke dienst zij behoorden, aldus verzoeker. Niettemin stelt verzoeker dat hij redelijkerwijs kan veronderstellen dat zij deel uitmaakten van de FSB.

Verzoeker laat verder gelden dat in de bestreden beslissing geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote.

Verder meent verzoeker dat er te weinig rekening werd gehouden met de context in Dagestan zoals die naar voor komt uit de neergelegde stukken en waaruit blijkt dat verzoeker behoort tot een categorie van personen met een risicoprofiel, namelijk personen die verdacht worden van banden met de rebellenbeweging.

Verzoeker stelt dat de opgeworpen onwaarschijnlijkheid met betrekking tot zijn reisweg, geen verband houdt met zijn vrees voor vervolging en daarbij niet voldoende doorslaggevend is om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Verzoeker stelt tenslotte dat hij documenten heeft aangebracht die zijn identiteit, nationaliteit en Tsjetsjeense origine ondersteunen en dat rekening gehouden met de huidige toestand in Dagestan, er voldoende aanwijzingen zijn om te besluiten tot de gegrondheid van zijn vrees en om hem het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Verzoeker voert nog aan dat (zie verzoekschrift p. 11) *"de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid."*

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, merkt de Raad op dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de verschillende documenten die hij aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, met name '*Caucase du Nord: conditions de sécurité et droits de l'homme*' van 25 november 2009, '*Violence Reported in Dagestan, Kabardino-Balkaria, Chechnya and Ingushetia*', van 21 januari 2011, '*Daghestan – Le chaos*', van 5 februari 2008 en '*Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons (IDPs) asylum seekers en refugees in Europe*', geupdated in maart 201, -antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor

vervolgning dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar wat dienaangaande wordt gesteld onder punt 2.8.

De Raad ziet niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is er dan ook geen sprake.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift de schending van het proportionaliteitsbeginsel zou aanvoeren door te stellen dat (zie verzoekschrift p. 11) *“Aangezien de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid”*, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel in deze niet dienstig is. Het komt het Commissariaat-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting van 18 april 2012 vier documenten heeft neergelegd, gesteld in de Russische taal.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verscheen voor verzoeker, op de vraag van de voorzitter waarom deze stukken niet eerder in de loop van de procedure werden voorgelegd, heeft geantwoord dat hij daarop geen antwoord kan geven gezien hij slechts “loco” optreedt.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aantoont waarom deze stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, hoewel dit is voorschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er “nieuwe gegevens” worden ingeroepen, wijst de Raad er op dat kopieën van deze documenten reeds op 11 april 2012 aangetekend aan de Raad werden toegestuurd, vergezeld van vertalingen in het Frans.

De Raad stelt echter vast dat dit geen “voor eensluidend verklaarde vertalingen” betreft naar de taal van de rechtspleging en dat de vertalingen noch de naam, noch de handtekening van de vertaler dragen.

De neergelegde documenten worden bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging, niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst op dat verzoeker slechts een gebrekkige kennis vertoont met betrekking tot de centrale elementen van zijn asielrelaas;

“Zo weten u noch uw vrouw te vertellen met hoeveel de agenten waren die u hebben meegenomen (CGVS, p.10, CGVS K. (...), p.6). Tevens weet geen van u beiden met zekerheid van welke dienst ze waren (CGVS, p.10, CGVS K. (...), p.6). Verder weet u niet hoelang u ondergedoken hebt gezeten bij de vrienden van uw oom in Zeritskaja (CGVS, p.17), noch kent u hun namen (CGVS, p.11). De verklaring die u voor deze laatste onwetendheid geeft is daarbij niet afdoende. Genomen dat de politie u terug zou hebben opgepakt en wou te weten komen waar u ondergedoken zat, is het aannemelijk dat ze dit ook wel te weten waren gekomen, al was het maar door uw oom ook op te pakken. Tenslotte verklaart u actueel gezocht te worden bij familie en kennissen (CGVS, 15), maar blijkt u niet te weten bij welke familie (CGVS, p.17). Een dergelijke mate aan onwetendheden met betrekking tot wat u overkomen is en de vervolging waarvan u beweert slachtoffer te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verweer in zijn verzoekschrift tot de opwerping dat het feit dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om het precieze aantal agenten weer te geven, te wijten is aan de algemene verwarring; dat de agenten zich niet voorgesteld hebben en het dus voor hem niet mogelijk was te weten tot welke dienst zij behoorden, maar hij niettemin redelijkerwijs kon veronderstellen dat zij deel uit maakten van de FSB.

Dit verweer betreft duidelijk post-factum verklaringen die na reflectie tot stand gekomen zijn na kennisname van de bestreden beslissing. Deze uitleg maakt geen dienstig verweer uit. De vaststelling omtrent de gebrekkige kennis van verzoeker blijft bijgevolg staande en keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Verder merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker een aantal ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn vrijlating en met betrekking tot de verkoop van zijn wagen:

“Daar komt bij dat het erg vreemd is dat de politie, die echt honderd procent zeker leek van uw betrokkenheid bij de moord op een van hun collega’s (CGVS, p.13), u na twee dagen laat gaan. Uw verklaringen dat uw oom ervan zou hebben geprofiteerd dat het weekend was om te onderhandelen over uw vrijlating omdat er dan geen oversten aanwezig zijn overtuigd niet. Het is weinig aannemelijk dat lagere agenten achter de rug van hun oversten om tot uw vrijlating zouden durven besluiten, zelfs niet tegen betaling. Het is eveneens niet aannemelijk dat men op het moment van uw vrijlating een ziekenwagen zou hebben opgeroepen die u naar het ziekenhuis bracht – dit wegens uw slechte gezondheidstoestand, u was in elkaar geslagen en half bewusteloos (CGVS, p.12) – maar dat u vervolgens in het ziekenhuis helemaal niet werd onderzocht, doch gewoon werd opgepikt door uw oom (CGVS, p.12). Tenslotte is het moeilijk te begrijpen dat u uw wagen zonder enig bewijs zou hebben verkocht (CGVS, p.16) en dat u behalve zijn naam en dat hij Khasavyurt komt niets over de koper zou weten (CGVS, p.15). Gezien de gekende omstandigheden in uw land is het niet aannemelijk dat u uw wagen op een dermate onverstandige manier zou verkopen. Uw verklaring dat uw wagen niet gegeerd was, men om misdaden te plegen meestal nieuwere modellen koopt en u dacht dat niemand zo een wagen zou willen kopen voor een misdaad (CGVS, p.15) verandert hieraan niets. Meer nog, het feit dat u blijkens uw verklaringen de overweging hebt gemaakt dat uw wagen al dan niet voor een misdaad zou kunnen worden gebruikt, maakt een dergelijke verkoop nog minder te begrijpen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om bovenstaande vaststellingen te weerleggen; deze blijven staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkel document heeft neergelegd dat zijn asielaanvraag en zijn voorgehouden vrees voor vervolging materieel kan staven. Evenmin bracht verzoeker zijn intern paspoort bij.

De uitleg in het verzoekschrift dat, eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, verzoeker zich niet meer heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn verhaal konden ondersteunen, dat hij voor zijn veiligheid vreesde en dat hij in een dergelijke geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is, wordt niet aangenomen.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn aanvraag en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

De Raad wijst er in verband met de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aangaande zijn intern paspoort neerlegt, op dat het bewijs van identiteit een essentieel element in iedere procedure is en verzoeker in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen.

De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot verzoekers asielaanvraag (RvS 25 september 2006, nr. 162.658; RvV 27 maart 2008, nr. 9256). De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat, zoals verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, het niet aannemelijk is dat verzoeker dit document gewoon “vergeten” zou zijn om het terug te vragen aan de chauffeur.

De Raad deelt bijgevolg het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in Rusland of de recente aanvraag van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op heden in gebreke blijft enig ander stavingstuk van zijn asielaanvraag voor te leggen. Nochtans is het aan verzoeker om in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht, inspanningen te doen om zijn asielaanvraag met documenten te staven.

Ten slotte liet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gelden dat aan de verklaringen van verzoeker aangaande zijn reisweg, evenmin geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de onwaarschijnlijkheid wat zijn reisweg betreft geen betrekking heeft op zijn vervolgingsvrees en niet voldoende doorslaggevend is om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, benadrukt de Raad dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde.

Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt inderdaad zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België.

Hier voegt de Raad nog aan toe dat er in de bestreden beslissing tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote. Verzoeker verklaarde immers dat hij tijdens de rit niets had gemerkt van een grenscontrole en dat de minibus gewoon bleef doorrijden. Verzoekers echtgenote verklaarde echter dat er misschien wel ergens controle is geweest want dat ze inderdaad ergens stopten en de chauffeurs daarna het voertuig verlieten. Ook dit verschil in verklaringen tast de geloofwaardigheid aan.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat enkel het aanhalen van een vrees op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; bij en ongeloofwaardig relaas is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn relaas en van een asielzoeker de status van vluchteling erkend kan worden op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal, antwoordt de Raad dat deze kwaliteiten in het relaas van verzoeker ontbreken.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen; het voordeel van de twijfel is evenwel niet in staat om aan een ongeloofwaardig verhaal geloofwaardigheid te verlenen.

Ook het feit dat verzoekers Tsjetsjeense origine en zijn afkomst uit Dagestan niet in twijfel worden getrokken, volstaat niet voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals de bestreden beslissing terecht opwerpt.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de heersende toestand in verzoekers land van herkomst zoals die uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt, maar stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker aanvoert dat in bestreden beslissing de redenen niet vermeld werden waarom de hem subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd, bijgestaan door zijn advocaat, tijdens zijn verhoor op 18 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE